

Sygn. akt **XI Ka 431/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jaroszyński

Protokolant: protokolant Katarzyna Wiejak

przy udziale prokuratora Mariusza Orła

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r.

sprawy **D. B.** syna H. i J. z domu B., urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 29 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 425/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt XI Ka 431/18

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że w dniu 14 lutego 2017 roku w B., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 800 zł w ten sposób, że wystawił na portalu ogłoszeniowym OLX.pl ogłoszenie z ofertą sprzedaży sprawnych i w ściśle określonym modelu wtrysków samochodowych marki D. po czym przyjął za nie zapłatę w w/w kwocie przesyłając towar niezgodny z opisem w postaci dwóch uszkodzonych i dwóch modelowo innych wtrysków samochodowych po czym zerwał z pokrzywdzonym wszelki kontakt, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 425/17, Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

1. uznał **D. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
2. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrot **D. B.** dowodów rzeczowych w postaci czterech wtrysków samochodowych marki D. opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/356/17/P na k. 44;

3. zasądził od D. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150,00 (sto pięćdziesiąt i 00/100) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 280,00 (dwieście osiemdziesiąt i 00/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Zaskarżając go w części – w punkcie I i III zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, doprowadzając do poczynienia błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia, a błędy te miały wpływ na jego treść, a to:

1. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu mechaniki samochodowej/techniki samochodowej w sytuacji, gdy Sąd stwierdził w treści uzasadnienia wyroku, iż wiedza z zakresu naprawy pomp oraz wtryskiwaczy samochodowych, którą to dysponował świadek M. G., a legitymował się on jako mechanik samochodowy, pozwalająca rzekomo na dokonanie oceny stanu technicznego czterech sztuk wtryskiwaczy samochodowych przesłanych pokrzywdzonemu J. S. przez oskarżonego D. B., jest to wiedza specjalna, a w takiej kwestii wymagane jest bez wątplenia przeprowadzenie z urzędu opinii biegłego posiadającego odpowiednie kwalifikacje, zaniechanie tejże czynności doprowadziło w konsekwencji do przyjęcia za podstawę zaskarżonego orzeczenia błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych dotyczących oceny wtryskiwaczy jako uszkodzonych i nieodpowiednich do danego modelu silnika, w sytuacji gdy zachodzi możliwość zamontowania innego modelu bez negatywnych skutków dla pracy silnika.

Ponadto obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

2. rażąco niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego D. B. w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych w sytuacji, gdy nie została uwzględniona przez Sąd okoliczność łagodząca w postaci przeprowadzonych między oskarżonym D. B. a pokrzywdzonym J. S. mediacji, które to stanowiły asumpt do dokonania pokrzywdzonemu zwrotu ceny zakupu części, a także ujawniły one rozsądną postawę oskarżonego i zrozumienie przez niego czynu, którego się dopuścił.

Ponosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej/techniki samochodowej na okoliczność stopnia uszkodzenia wtryskiwaczy samochodowych i możliwości ich ewentualnego ponownego użytku oraz możliwości zastosowania innego modelu wtryskiwaczy w stosunku do modelu silnika z uwzględnieniem wpływu na pracę silnika, wskazując, iż potrzeba wnioskowania o ten dowód zaistniała wskutek analizy pisemnych motywów orzeczenia;

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego,

ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej lub o zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a jego zakres jest wystarczający dla ustalenia wszystkich istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa i możliwości przypisania D. B. winy.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy należy stwierdzić, że jego ocena została dokonana prawidłowo w oparciu o wszystkie dowody przeprowadzone w toku przewodu sądowego.

Sąd Rejonowy z całokształtu ujawnionych okoliczności wyprowadził wnioski jak najbardziej racjonalne, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego, jak i zasadami logicznego rozumowania. Sąd Okręgowy podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym Sąd I instancji w sposób uporządkowany przedstawił jakie fakty i na podstawie jakich dowodów uznał za udowodnione oraz nieudowodnione, dlaczego obdarzył wiarą poszczególne dowody, odmawiając jej innym. Ocena zeznań świadków, a także pozostałych dowodów poprzedzona została należytych ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy. Stwierdzić ponadto należy, iż Sąd Rejonowy badał i uwzględniał tak okoliczności korzystne dla oskarżonego, jak i przemawiające na jego niekorzyść. Swoje stanowisko, co do oceny poszczególnych dowodów (ich wiarygodności lub niewiarygodności) logicznie i z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował w uzasadnieniu. Z tych względów ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd orzekający podlega ochronie art. 7 k.p.k.

Obrońca oskarżonego nie przedstawił w swojej apelacji argumentów, które wskazywałyby na nietrafność w/ w oceny. Skarżący upatruje natomiast uchybienia polegającego na niewywołaniu opinii biegłego specjalisty z zakresu mechaniki samochodowej/techniki samochodowej, co miało doprowadzić w konsekwencji do przyjęcia za podstawę zaskarżonego orzeczenia błędnych i niepełnych ustaleń faktycznych dotyczących oceny wtryskiwaczy jako uszkodzonych i nieodpowiednich do danego modelu silnika, w sytuacji gdy zachodzi możliwość zamontowania innego modelu bez negatywnych skutków dla pracy silnika.

Wbrew jednak zarzutowi apelacji nie doszło do obrazy art. 193 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Rzecz w tym, iż stwierdzenie okoliczności, na jakie powołuje się obrońca nie wymaga wiedzy specjalistycznej, a wystarczy podstawowa znajomość mechaniki. Nie potrzeba bowiem biegłego sądowego, żeby stwierdzić, iż dwa wtryski samochodowe były uszkodzone, a dwa kolejne przeznaczone do innego typu silnika, z uwagi na różnicę w numerze modelu, co ewidentnie wynika z dokumentacji fotograficznej (k. 42-43v.) i protokołu oględzin

(k. 40-41). Pokrzywdzony oraz świadek M. G. także nie mieli żadnych wątpliwości, co do wskazanych okoliczności, przy czym świadek M. G. z racji wykonywanego zawodu miał w tym zakresie największą wiedzę. Co do zasady obrońca również tego nie kwestionuje, a żąda wyłącznie potwierdzenia tych faktów przez biegłego sądowego, wskazując na bezwzględną obligatoryjność jego powołania wobec przyjęcia przez Sąd, iż świadek M. G. dysponował wiedzą specjalną. W realiach niniejszej sprawy taka konieczność nie zachodziła.

Ponadto, co istotniejsze, irrelevantna pozostaje okoliczność wskazana w tezie dowodowej, a mianowicie możliwość zamontowania innego modelu wtryskiwaczy bez negatywnych skutków dla pracy silnika. W kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 k.k. znacznie ma umowa pomiędzy stronami. Pokrzywdzony umawiał się z oskarżonym na ściśle określony model wtrysków samochodowych marki D., a otrzymał towar niezgodny z opisem w postaci dwóch uszkodzonych i dwóch modelowo innych wtrysków samochodowych. D. B. zapewniając J. S. o sprzedaży ustalonego kompletu wtryskiwaczy i zapewniając o sprawdzeniu ich działania wprowadził go zaś w błąd, co zdeterminowało zawarcie umowy i niekorzystne rozporządzenie mieniem.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku rozprawy apelacyjnej, co do nawiązania kontaktu z pokrzywdzonym po dokonanej transakcji

i propozycją odesłania wtryskiwaczy z opinią, stwierdzić należy, iż są one całkowicie sprzeczne z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tak jak jego pierwsze wyjaśnienia (k. 58) i stanowią jedynie nieudolną linię obrony mającą na celu wykazanie nieprawidłowości leżących po stronie kupującego – J. S..

Reasumując, Sąd Rejonowy nie naruszył wskazanych przez obrońcę przepisów postępowania, co wobec zakresu argumentacji wniesionego środka odwoławczego, implikuje zarazem stwierdzenie, iż orzeczenie o winie oskarżonego D. B. jest jak najbardziej prawidłowe.

Orzeczenie o karze grzywny, wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy także jest prawidłowe. Z pewnością nie może być ono uznane za rażąco surowe, a wręcz przeciwnie, taki rodzaj i ukształtowanie kary w okolicznościach

niniejszej sprawy wskazuje na łagodne potraktowanie D. B.. Wobec deklarowanej wysokości dochodów (k. 57v. i 61), orzeczona grzywna nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego. Naprawienie szkody przez oskarżonego oraz niewielka jej wartość zadecydowały zaś o sięgnięciu przez Sąd Rejonowy po instytucję z art. 37a k.k., co zważywszy na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego i brak poszanowania dla obowiązujących reguł w wątpliwość poddaje skuteczność takiego rozstrzygnięcia. Dopuszczając się kolejnego przestępstwa oszustwa w stosunkowo krótkim okresie od wydania uprzednich wyroków skazujących oskarżony utwierdza bowiem w przekonaniu, iż dotychczas wymierzone mu kary o charakterze nieizolacyjnym nie osiągnęły swoich celów zapobiegawczych. Jednakże zważywszy na kierunek wniesionego środka odwoławczego i art. 434 k.p.k. korekta orzeczenia w tym zakresie nie jest możliwa. Jeżeli zaś obrońca eksponuje postawę oskarżonego związaną z mediacją, to dostrzec wypada, iż D. B. w niej osobiście nie uczestniczył i do momentu skierowania do sądu aktu oskarżenia nie wykazywał chęci naprawienia szkody.

Nie stwierdzając zatem uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia

i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. – Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k., gdzie decyzja o opłacie za drugą instancję znajduje oparcie w treści art. 8 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223), zaś decyzja o zwrocie wydatków w § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa

w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 663) i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 861).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Mariusz Jaroszyński